

PADANGIŲ UZKARIAUTOJAI

EMMA CARROLL

**PADANGIU
UZKARIAUTOJAI**

Versta iš:
Emma Carroll
SKY CHASERS
Chicken House Publishing,
Frome, Somerset, 2018

*Skiriama visiems, taip ir nepatekusiems
į istorijos metraščius...*

© Tekstas, Emma Carroll, 2018
Pagal Stephen Neal Jackson idėją.
© Didysis idėjų konkursas.
Neturtinės teisės priklauso autoriui/iliustruotojui.
© Viršelio ir vidinių puslapių dizainas,
Helen Crawford-White, 2018
© Viršelio iliustracija, David Litchfield, 2018
Pirmą kartą anglų kalba 2018 metais pavadinimu *Sky Chasers* išleido *The Chicken House*, 2 Palmer Street, Fromas, Somersetas, BA11 1DS, Jungtinė Karalystė. Išleista susitarus su *Chicken House Publishing*, Jungtinė Karalystė.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rita Bakaniienė, 2019
© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-676-7

EMMA CARROLL

PADANGIŲ UŽKARIAUTOJAI

Knyga sukurta remiantis Nealo Jacksono idėja

Iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė

Vilnius
2020

PIRMAS SKYRIUS APIE LIŪDESI

1

Pietų Prancūzija, 1783 metų kovas

Palaukiau iki vidurnakčio. Sulig paskutiniu bažnyčios varpų dūžiu pasileidau tekina grindiniu basomis, sudiržusiomis kojomis. Anonėje, nedideliame miestelyje, tylu. Aplinkui visos langinės uždarytos, žvakės užgesintos. Miestas alsavo ramybe tarsi giliai įmigęs žmogus. Viskas taip, kaip patinka man – tik aš, žvaigždės ir kelios pažadėtos monetos už mano triūsą. Šią miesto dalį visi vadino „lindyne“, nes čia tamsu ir klaidu it kokio gyvūno urve. Padorūs, įstatymus gerbiantys miestelėnai čia net kojos nekeldavo. Ir jūs čia neitumėte, jei tik galėtumėte rinktis. Bet aš tamsos niekada nebijojau – vagims daug pavojingesnė dienos šviesa.

Vis dėlto turiu prisipažinti, kad tą naktį kinkos virpėjo net ir man. Nugara žliaugė prakaitas, nepaisant naktinės kovo žvarbos. Ir viskas tik todėl, kad sutikau atlikti šiokį tokį darbėlį vienai – na, tarkime – klientei, vos sutemus prirėmusiai mane prie kavinės *Café Les Ailes* sienos.

– Ar tu Šarka? – šaižiai suspigusi, ji nužvelgė mane nuo galvos iki kojų savo keistai blyškiomis akimis tarsi avis genantis sarginis šuo.

Susidėjusi rankas ant liemens įžūliai į ją įsistebeilijau. Ir kuo ji mane laiko, pasipiktinau, ką – ar aš kokiam niekam tikusi pastumdėlė?

– O ką? Kam čia parūpo? – atšoviau, nes niekada nepasikloviau nepažįstamaisiais, žinančiais mano vardą.

– Aš esu ponია Delakrua. Man sakė, kad čia galiu surasti tave ir tą tavo... *paukštį*. – Minty ji turėjo Kakariekų, mano gaidžiuką. Aš jį prisijaukinau ir dabar jis visur keliaudavo kartu su manimi, patogiai įsitaisęs krepšyje, kurį pati pasisiuvau ir visada nešiojasi persimetusi per petį. – Man sakė, kad šiuose kraštuose tu pati geriausia vagilė. Jei tai tiesa, turiu tau tokį vieną darbelį.

Iš karto pasiaiškinsiu, kad niekada nebuvau kokia užkietėjusi nusikaltėlė – žmonių nežudžiau ir arklių nevogiau. Buvau tik kišenvagė, miklių pirštų meistrė: nušvilpdavau bandelę šen, monetą ar dvi ten. Tiek ir tereikėdavo mudviem su Kakariekumi išsiversti. Imdavau tik tai, ką turčiai kvilalai palikdavo be priežiūros, todėl visada tikėjau, kad taip juos tiesiog pamokau, ir jokio nusikaltimo čia nėra. Dirbdavau viena, pati sau, ir taip buvo visada, kiek tik save prisiminiau. Taip tiesiog paprasčiau.

Tačiau ši poniutė, pavarde Delakrua, tik paprašė, kad iš vieno namo *Rue des Centimes* gatvėje jai parneščiau kažkokią dėžutę. Vilkėdama juodą kuklią suknelę, ji atrodė it kokia visų gerbiama guvernantė ar vienuolė, todėl net sudvejojau, kodėl gi ji pati negalėjo ten nueiti ir tos savo dėžės pasiimti.

– Man labai gaila, ponია, bet darbo aš neieškau, – atkirtau.

Mano atsakymas ponios Delakrua, regis, visai nenudžiugino. Ji įbedė į mane savo akis ir žvilgsniu tiesiog gręžte gręžė taip, kad pasijutau kone kiaurai perregima. Mane net šurpas nukrėtė. Pasitikėjimo man ši dama visai nekėlė, todėl jau apsisukau eiti šalin, kai ji vėl prabilo ir šįkart kone maldaujančiu balsu:

– Man labai reikia to, kas laikoma toje brangenybių dėžutėje. Gal bent jau apsvarstysi mano pasiūlymą?

Ir, kad tave kur, kai ji atgniaužė kumštį – aš tik dabar pastebėjau, kad toji ponია mūvėjo dailias minkštos odos pirštinaites, kurios, matyt, kainavo gražų pinigą – jos delne išvydau penkias auksines monetas. PENKIAS!

Tai aišku, kad apsigalvojau.

– Gerai, – paskubomis sutikau, – viską padarysiu.

Ponia šnairai pažvelgė į Kakariekų.

– Tik be paukščio. Kils per daug triukšmo.

– Ne, ponია, jis visada tyli.

Ir aš sakiau tiesą. Nuo tada, kai prieš kelis mėnesius aš išgelbėjau Kakariekų iš gaidžių peštynių, dažniausiai jis tik miegodavo, lesdavo kirminus ir vietoj senų išpeštų plunksnų auginosi naujas. Man dar nė karto neteko girdėti jo giedant.

– Be paukščio, – pakartojo ji.

Palikti Kakariekaus aš visai nenorėjau, bet atsisakyti tų penkių auksinių monetų irgi būtų kvaila.

Tai štai aš ir čia – lėčiau link upės, kaip man buvo paliepusi ponია Delakrua. Kakariekų palikau paslėptą gyvatvorėje netoli tos vietos, kur grįžusi su dėžute turėsiu su ja susitikti. Šiaip širdyje džiaugiausi galvodama, kaip rytoj ryte galėsiu iš tiesų susimokėti už pusryčius. O gal net nusipirksiu kaštainių pyrago toje prabangioje *Lancelot* kepyklėlėje *Rue Antoine* gatvėje.

Tik jaudulio dėl to nė kiek ne mažiau, net delnai sudrėko. O ir dėl tų penkių auksinių monetų manęs vis neapleido abejonės. Matyt, darbelis nebus toks paprastas – kodėl gi dar ponია Delakrua man mokėtų tokius *baisingus* pinigus?

Vos tik perbėgau tiltą, veidą šaliku apsirišau taip, kad tik akys būtų matyti. Giliai įkvėpiau. Naktį kaip reikiant spustelėjo šaltukas, o juodai aksominiame danguje lyg snaigės žvilgėjo ledo baltumo žvaigždės. Giedras dangus visada geras ženklas. Pats metas buvo jau atsikratyti visų nereikalingų minčių ir susikaupti.

Priėjusi laiptus, lipk žemyn, – liepė man ponia Delakrua.

Suskaičiavau šešiasdešimt laiptelių. Jais nusileidusi atsidūriau gatvelėje, kuri staiga suko kairėn ir driekėsi tiesiai tolyn. Stabtelėjau atsikvėpti. Ir įsiklausyti. Kad įsitikinčiau, jog manęs niekas neseka.

Kai vėl patraukiau tolyn, išvydau namus. Šioje miesto dalyje jie man pasirodė didesni ir didingesni nei tose gatvelėse, kur man paprastai tekdavo trintis. Čia buvo ir atskirų įvažiavimų kariatoms, ir rožynų, ir išpūdingų vartų. Namas, kur man buvo liepta nueiti, šioje gatvėje nebuvo nei didžiausias, nei mažiausias. Tiesą pasakius, labai nustebau, kad, lyginant su kitais, jis buvo tiesiog toks... eilinis. Nusprendžiau, kad ten gyveno kažkokia šeima, nors tos poniutės to net ir neklausiau. Tiesiog visada geriau nežinoti, ką apvogsi. Ne taip graužia sąžinė.

Susigūžusi prie vartelių, apsidairiau: kur įėjimas? Išėjimas? Ar yra šunų? O sargybinių? Ar žmonės vis dar nemiega? Iš čia man nebuvo matyti jokių gyvybės ženklų.

Akimis viską įvertinusi, praslydau pro vartus. Kieme driekėsi ilgas keliukas, nubarstytas žvyru, girgždančiu man po kojomis, todėl nusprendžiau iki namo nutipenti ant pirštų galiukų. Viduje, regis, mirtina tylą, šviesos užgesintos, o langinėmis neuždengtuose languose aklina tamsa. Prie durų vedė pora laiptelių. Čia, ko gero, ir bus įėjimas. Ir tikrai, štai ir

rozmarino krūmas, kurį man minėjo ponias Delakrua. Reikia pripažinti, instrukcijas ji man davė tikrai tikslias. Už to krūmo ir iš tiesų buvo galima puikiai pasislėpti iš akių nepaleidžiant durų.

Bet... Man dar nepribėgus rozmarino, staiga atsidarė durys. Sustingau. *Mais non!*¹ Šito aš visai nesitikėjau!

– Paskubėk, Volterai, – tarpduryje tarė berniūkštis, per duris išstumdamas kažkokį padarą. – Pasidaryk savo reikalus, kol uždarysiu visas langines, gerai? Ir paskubėk!

Šuo. Kažkas į kiemą išleido šunį! Akimirksniu puoliau ant žemės.

Berniūkštis niekur nesitraukė nuo durų.

– Kas nutiko, bičiuli? Ką pamatei? Ar ten kas nors yra?

Sustingau. *Susimovei, Šarka*, – mintyse tariau pati sau, jausdama, kaip surakina baimė, – *nespėjai net į vidų užėiti, o tave jau pastebėjo*.

Vis dėlto šuo nei sulėjo, nei urgztelėjo – jis... *krykstelėjo*. Tikrai. Apstulbau. Ir staiga mane taip suėmė juokas, jog net turėjau įsižnybti į nosį, kad tik neprunkštelėčiau.

– Ką ten radai, Volterai? – dar kartą pakartėjo berniukas.

Įsidrąsinusi pakėliau galvą. Atsargiai praskyrusi rozmarino šakas, išvydau antį. Tikrą gyvą *antį*. Ji buvo tikra gražuolė sniego baltumo plunksnomis, o ir iškepus, ko gero, būtų kuo pasigardžiuoti. Į kiemą ją išvedęs berniukas atrodė tvirtai sudėtas, sąžiningo veido, atgal sušukuotais plaukais. Akimirksniu mane ir vėl apniko abejonės dėl šito darbelio – kodėl ponias Delakrua jautėsi šitos šeimos nuskriausta? Skriauda, matyt, buvo nemaža, kad jai teko nosisamdyti tokią vagilę kaip aš.

¹ O, ne (prancūzų k.).

Slapčia vėl susigūžiau už krūmo. Palaukiau, kol berniukštis su antimi vėl grįžo vidun ir, kai kieme vėl viskas nurimo, mintyse suskaičiavau iki penkiasdešimties prieš patraukdama link durų. Jos buvo užrakintos, raktas išimtas, bet man tai tikrai nesukliudys. Šiai bėdai išspręsti man pakaks vos seno plaukų segtuko, kuri visada nešiojauši kišenėje, ir truputėlio pastangų. Spyna spragtelėjo, ir durys prasivėrė.

Už jų išvydau koridorių, vedantį į namo gilumą. Plytelės ant grindų atrodė lygios it ledas, bet kartu ir maloniai šiltos. Pranėriau pro virtuvę, iš kurios sklido tokie gardūs mėsos su česnakais aromatai, kad burnoje man kaipmat ėmė kauptis seilės. Visgi blaškytis man nederėtų. Jei pavyks, išbėgdama lauk, prigriebsiu dar ir kokį kašnelį.

Laiptais aukštyn, – sakė man ponija Delakrua. – *Į viršutinį aukštą. Tau reikia rasti kabinetą palėpėje.*

Užlėkusi laiptais, atsidūriau dar viename koridoriuje, tik šis buvo išklotas kilimu ir apšviestas žvakių. Koridorius, regis, driekėsi per visą namą. Viena bėda – nors visos durys uždarytos, pro kai kurias vis dar sklido žvakių šviesa. Girdėjau kosčiojimus ir prislopintus balsus, o tai galėjo reikšti tik viena – namiškiai dar tikrai nemiegojo. Negerai. Širdis ėmė it patrakusi daužytis krūtinėje. Tiesiog negalėjau delsti.

Koridoriaus gale priėjau tai, ko ieškojau – siaurus, lenktus laiptus, vedančius aukštyn, matyt, į palėpę. Man lyg akmuo nuo širdies nusirito. Žvakių čia nebuvo, balsų irgi nesigirdėjo, tad atsidūriau neperregimoje tamsoje, o aplink tvyrojo mirtina tylą. Nuskuodžiau laiptais aukštyn.

Viršuje tebuvo vienos vienintelės durys – vienas kambarys. Nors čia irgi buvo aklinau tamsu, tylą man pasirodė kitokia –

slogi, tarsi prislopinta knygu. Užuočiau odą, žvakes ir rašalą, o ant pirštų galiukų sėlindama per kambarį, jutau, kaip man po kojomis šiugžda popierius.

Brangenybių dėžutė, – sakė ponia Delakrua. – *Raudonos odos, su auksiniais raštais, priekyje spyna. O ant viršaus inicialai – JM.*

Visgi dabar šios detalės man niekaip negalėjo padėti. Čia buvo taip tamsu, kad net savo pačios nosies galiuko nemačiau. O ir skaityti nemokėjau, tad, matyt, teks tik spėlioti, kaip tie inicialai gali atrodyti.

Ištiesusi rankas į priekį, per kambarį ėjau apgraiбомis. Dėžutės niekur nebuvo matyti. Jau buvau beprarandanti viltį, kai staiga pėda atsitrenkiau į kažką kietą. Iš skausmo net su-cypiau, nors ir patyliukais: *aaa!* Strikinėjau ant vienos kojos, ranka susiėmusi už kitos.

Ir tada susivokiau: tas kietas daiktas, į kurį atsitrenkiau, ir buvo dėžutė. Susiriečiau keturlinka ir atidžiai ją apčiupinė-jau. Paviršius odinis, priekyje spynelė, kaip kad ir sakė ponia Delakrua. Išsišiepiau iki ausų: man pavyko!

Visgi linksmybėms laiko nebuvo. Turėjau išnešti tą dėžutę į lauką. Svėrė ji nedaug, bet nešti ją pasirodė velnioniškai nepa-togu – kampai buvo aštrūs, o ir pati dėžė per didelė, kad tiesiog galėčiau ją įsikišti užantin. Vis dėlto sėkmė manęs neapleido: akimirksniu, it vėjo gūsis atsidūriau pirmame aukšte.

Nušokusi nuo paskutinio laiptelio, pasileidau bėgte. Nu-sprendžiau dėl maisto nesustoti. Kai gausiu savo penkias auksines monetas, *Lancelot* kepyklėlėje iškart sau nusipirksiu visą dėžę kaštainių pyragų.

Ir man beveik pavyko. Jau ir durys buvo čia pat. Jau kone jutau lauko vėšą. Dar keli laipteliai, tada posūkis už kampo ir...

Net čiuožtelėjau bandydama sustoti.

Tiesiai prieš mane, atsukę nugaras, į laukujes duris spoksojo berniūkštis su savo antimi.

– Aš jas užrakinau, tikrai, net neabejoju, – stebėjosi berniukas. – Gerai, kad ir vėl užsimanei nusilengvinti, Volterai, o tai visą naktį būtume likę su atrakintomis durimis.

Regis, jis kažką įtarė. Puoliau į paniką. Jis negali manęs pamatyti! Kumščiu užsimojau į žibintą sau virš galvos, ir jis su trenksmu nubildėjo žemyn. Koridorius akimirksniu užtemo, bet man po kojomis dabar visur pažiuro stiklo šukės.

– Sustok! Nejudėk! – iš balso supratau, kad berniukas, regis, ne mažiau išsigando nei aš.

Galvotrūkčiais puoliau tiesiai ten, kur turėtų būti durys, ir kaktomuša atsitrenkiau tiesiai į jį, taip išversdama jį iš kojų.

– O ne, net negalvok! – riktelėjo berniūkštis.

Staiga jis čiupo už dėžutės. Įsikibau į ją abiem rankom ir net nesiruošiau paleisti.

– Paleisk! – sušnypščiau.

– Tu paleisk! – Jis trūktelėjo dėžutę į save. Aš trūktelėjau dvigubai stipriau.

Staiga tik *spragt* – ir dėžutės dangtis atsidarė. O tada ji pasviro šonu ir iš vidaus – it koks krioklys – ėmė piltis popieriai. Pusbalsiu nusikeikiau. *Atnešk man dėžutę neatidarytą su visu jos turiniu*, – buvo griežtai paliepusi ponia Delakrua.

Ką gi, jai teks su tuo susitaikyti, nusprendžiau. Paleidusi iš rankų dėžutę, abiem rankom puoliau rinkti pabirusius popierius ir paskubomis grūdausi viską sau už apykaklės.

– Tu negali jų pasiimti! – šuktelėjo berniukas, matyt, iš popieriaus šiugždėjimo atspėjęs, ką aš darau. – Jie mums labai svarbūs!

Bet juk ir man buvo svarbu ką nors parsinešti, kad įrodyčiau, jog savo darbą atlikau. Ypač jei norėjau gauti savo užmokestį. Ėmiau dar greičiau rinkti pabirusius popierius.

– Negali jų vogti, – verksmingai tarė jis. – Maldauju.

Koridoriaus tolumoje suspindo žvakė.

– Kas čia per siaubingas triukšmas? – pasigirdo moters balsas.

Puoliau prie durų. Kaip visada sakiau, svarbu per daug negalvoti apie žmones, iš kurių vagi. O dabar mano galvoje sukosi tik viena mintis: *bėk, bėk, bėk*.

2

Tik pribėgusi upę išdrįsau atsisukti. Gatvės aplink atrode tamsios ir tuščios, kaip ir visada tokiu paros metu. Įsitikinusi, kad manęs niekas nesiveja, sulėtinau žingsnį ir nuo veido nusitraukiau šaliką. Popieriai buvo vis dar saugiai užkišti po suknelės apykakle. *Maniausi* viską padariusi teisingai, kai mane staiga apniko abejonės. Ponia Delakrua juk norėjo dėžutės, ar ne? O aš tesugebėjau nugvelbti tik tai, kas buvo viduje. Ir tai net ne viską.

Nuotaika kaipmat subjuro. Jaučiausi pavargusi ir alkana. Norėjau kuo greičiau užbaigti šį darbą, kad pagaliau gaučiau savo monetas ir galėčiau keliauti savais keliais. Jei ji neduos man visų penkių, užteks ir keturių. Arba, jei ji užlauš man ranką, manau, paimčiau ir tris. Vis tiek tai būtų didžiausias mano kada nors gautas atlygis.

Sutarėme susitikti iškart už užtvaro. Kairėje bus siaura gatvelė, kuri driekiasi iki pat slėnio. Tos gatvelės gale – vartai. Ten manęs lauks ponia Delakrua, kai laikrodys išmuš keturias.

Nors dar turėjau marias laiko, nekantravau kuo greičiau ten nusigauti, nes sutartoje vietoje, susukusi į savo švarkelį, paslėptą gyvatvorėje palikau Kakariekų. Visai nenorėčiau, kad pirmos jį surastų lapės.

Aukštai danguje švietė mėnulis, tamsiais šešėliais išmarginęs priešakyje plytintį miestą. Matydama, kad virš galvos giedras dangus, kiek aprimau. Praėjusi užtvara, už kelių jardų pasukau kairėn. Ir tada pamačiau purve paliktus pėdsakus. Vieno žmogaus. Pėdos didelės. Batai su nedideliu, plonu kulniuku.

Mano pečiai įsitempė. O ji ankstyva.

Pėdsakai driekėsi takeliu tolyn iki pat viršaus. Čia jau kone visai užmiestis su žmogaus ūgio gyvatvorėmis, o tokioje ryškioje mėnesienoje viskas aplink atrodė nuspalvinta sidabru. Galiausiai gatvelė baigėsi ties vartais. Atsirėmusi į juos stovėjo aukšta, plačiapetė žmogysta, apsigaubusi apsiaustu it juodais sparnais. Ponia Delakrua jau manęs laukė, nors iš tiesų turėjo būti atvirksčiai. Toks plano pasikeitimas privertė mane sunerinti.

– Jūs sakėte – ketvirtą, – išdrįsau jai papriekaištauti.

– Kantrybe aš niekada nepasižymėjau, – atkirto ji taip, kad man tik beliko viltis, jog popieriai, kuriuos parsinešiau, jai patiks. Ir tik tada pastebėjau, kad ištiestoje rankoje ji kažką laikė suėmusi pirštų galiukais, atsargiai, lyg tai būtų nuodai ar kokia bjaurastis.

Sustingusi iš siaubo išpūčiau akis.

Juk tai Kakariekus. Jis buvo vis dar suvyniotas mano švarke-lyje, bet iš paskutiniųjų rangėsi stengdamasis išsilaisvinti.

– Nereikia jo skriausti! – sušukau.

– Mudu tiesiog bandėme artimiau susipažinti ir viskas, – lediniu balsu atkirto ji.

Apsilaižiau lūpas, stengdamasi nusiraminti. Bet mano krūtineje širdis ėmė daužytis it pašėlusi ir aš jau nieko nebegalėjau padaryti. Puoliau prie Kakariekaus, tačiau poniai Delakrua pavyko išsisukti ir jį iškelti dar aukščiau.

– Nagi nagi, nemandagu plėsti daiktus žmonėms iš rankų, – subarė ji mane. Iškart supratau, kad taip lengvai ji man gaidžiuko neatiduos, bent jau tol, kol iš manęs negaus to, ko nori. Nors, tiesą pasakius, tegu sau viską turisi. Tie popieriai, braižantys odą po suknelės apykakle, jau spėjo man kaip reikiant įgristi.

– Štai, – kyštelėjusi ranką, išsitraukiau pilną jų sauja. – Pašiimkite.

Vienu mikliu judesiu sučiupau savo švarkelį su gaidžiuku ir jai į rankas įgrūdau visus popierius. Šito poniutė tikrai nesitikėjo. Ji viską išmetė ant žemės ir apstulbusi įbedė akis į mano laimikį.

– Kas, po galais, čia yra?

– Dėžutę nešti buvo labai nepatogu, – pabandžiau pasiaiškinti. – Nesugebėjau jos išlaikyti. Ir rizikos buvo per daug. Žmonės namuose dar nemiegojo.

Ponia Delakrua net prisimerkė.

– Kas nemiegojo?

Prisiminiau berniuką su antimi prie durų ir koridoriumi atskubančią moterį su žvake. Regis, padorūs žmonės, apie kuriuos visai nenorėjau galvoti.

– Aš nežinau, kas...

Ji man neleido pabaigti.

TURINYS

PIRMAS SKYRIUS

Apie liūdesį 5

ANTRAS SKYRIUS

Apie džiaugsmą 20

TREČIAS SKYRIUS

Apie laišką 47

KETVIRTAS SKYRIUS

Apie berniuką 102

PENKTAS SKYRIUS

Apie sidabrą 131

ŠEŠTAS SKYRIUS

Apie auksą 145

SEPTINTAS SKYRIUS

Apie paslaptį, kurios niekas neatskleis 223

Apie knygą

Padėkos žodis 230

Šioje anglų rašytojos Emmos Carroll (g. 1970 m.) knygoje, įkvėpotoje tikros istorijos ir autorės fantazijos, pasakojama apie brolių prancūzų Mongolfjė sukonstruotą oro balioną ir pirmąjį jo skrydį, kuriame dalyvavo... avis, antis ir gaidys!

Kūrinys žavi ne tik įtraukiančia ir kvapą gniaužiančia istorija – jame subtiliai, bet suprantamai vaikui keliami lyčių ir turinės nelygybės klausimai, apmąstomas žmogaus unikalumas, sielos tvirtybė ir visa įveikiantis atkaklus troškimas siekti savo svajonių.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Goda Baranauskaitė-Dangovienė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2500 egz
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

VISI TURĖTŲ GAUTI PROGĄ SKRISTI, AR NE?

Kitokio gyvenimo Šarka neįsivaizduoja – kasdien ji bando išgyventi gatvėje užsiimdama smulkiomis vagystėmis. Bet vieną dieną, ketindama atlikti jai pavestą užduotį pavogti brangenybių dėžutę, mergina atsiduria visai kitokių įvykių sūkuryje.

Pati nesuprasdama, kaip tai galėjo nutikti, ji prisideda prie istorinio momento ir savo sumanumu padeda pakilti pirmajam oro balionui.

Ne tik jos, bet ir visos žmonijos pasaulis pasikeičia visam laikui.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-676-7

9 786094 416767